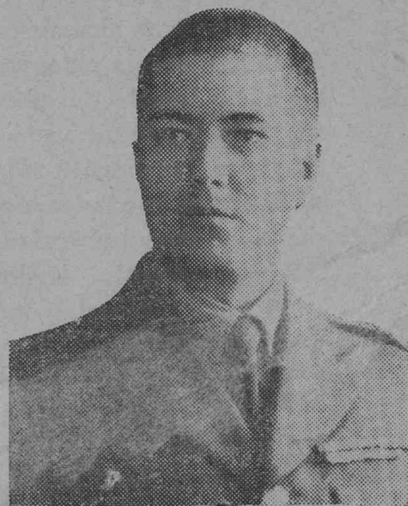
N:o 3
22. I. 1931.

Aktivisti

HERÄÄ SUOMI!
Sanoista tekoihin!

Maailman-
juutalaiset.
*
Aleksanterin
suutelijat.
*
Hra Mantere
& kumppanit.
*
Punaiset waljas-
tawat „Suomen
Karhun".
*
Demot hassaawat
kapitaalia.
*
ym. ym.

Itsenäisen Suomen
kalterijääkäreitä:

Eversti Kuussaari.

Irtonumero 3 mk.

VALKOISEN SUOMEN USKONTUNNUSTUS.

LAPUAN LIIKKEELLE OMISTETTU.

Me uskomme kolmiyhteiseen J u m a l a a n, johon isämmekin uskoivat ja jonka turvissa he kestivät elämän ankarat kohtalot, ja tahdomme edelleen rakentaa tämän pyhimmän uskomme pohjalle kansamme paremman tulevaisuuden sekä jättää sen kalleimpana perintönä lapsillemme.

Me uskomme suomensuvun s i s ä i s e e n ja u l k o n a i s e e n k a s v u v o i m a a n ja tahdomme jatkuvasti rakentaa isiltä perittyjen parhaimpien sukuvaistojemme pohjalle sekä istuttaa tämän korkean käsityksen kansamme kutsumuksesta olla ihmisyyden ja valon vartijana tällä paikalla auringon alla jokaisen tosisuomalaisen sydänjuuriin.

Me uskomme S u u r s u o m e e n ja sen kaikkien heimojen kokonaisuuteen sekä kansamme siveelliseen kuntoisuuteen ja tahdomme taistella tämän päämäärän toteuttamiseksi kaikilla kansamme maineen arvoisilla aseilla aina henkeen ja vereen asti siksi, kunnes kallis isänmaamme on kokonaan v a l k o i n e n.

Me tunnemme heimomme heikot puolet: sen keskinäisen kateuden, epäluuloisuuden ja riitamielen, joka näin kauan on ehkäissyt k a n s a l l i s t a n o u s u a m m e. Mutta me tahdomme tukahuttaa povessamme tämän matalan mielen ja kasvattaa sen sijaan suuren yhteishengen ja kestävän yksimielisyyden, joka tekee tästä jaloja aineksia omaavasta kansasta sen, mitä kansojen Jumala on aikonut siitä aikaansaada, nimittäin kristinuskon ja siihen perustuvan sivistyksen murtumattoman vartijan tuhatjärvien maassa, sen vapauden, tosi veljeyden ja oikean yhdenvertaisuuden varman toteuttajan kansan kaikkien kerrosten keskuudessa niillä keinoin, että jokainen kansalainen pääsee o m a l l e p a i k a l l e e n, missä hän voi paraimpansa antaa synnyinmaalleen.

Me tunnemme yksilönä usein hairahtuneemme ja poikenneemme pois isien Jumalan viittomalta tieltä, mutta me tahdomme palata takaisin ja korjata entiset erehdyksemme uudella rakentavalla työllä Herran pelossa kansamme ja koko ihmiskunnan yhteiseksi ehtymättömäksi onneksi ja v a l o i s a m m a k s i t u l e v a i s u u d e k s i.

K a n n u s, 9. 1. 1931.

Juhani Vuorinen.

Eestiläisille veljillemme.

Lehtemme tämän vuoden ensimmäisessä numerossa oli eestiläisen tohtori Paul Haas'in tervehdys, jossa hän oivaltaen Lapuanliikkeen suuren merkityksen Suomen kansan herättäjänä, toivoi samanlaisen liikkeen syntyvän Eestissäkin.

Lisäksi hän sanoo:

"Mielestäni ei Lapuanliike voi loppua, eikä edes laimentua ennenkuin vapaa on Karjala ja Inkeri sekä luotu silta aina syrjääneihin ja mordvalaisiin saakka."

Ei voida kieltää, etteikö Suomessa ajateltaisi samaan tapaan — niissä piireissä, joille isänmaan ja valtakunnan onni ja menestys on erittäin tärkeä. Eikä Suur-Suomen luominen olekaan mikään mahdottomuus. Se olisi nyt jo todellisuus, jos valtiomme johdossa olisi ollut toisenlaisia miehiä kuin Ståhlberg ja kumpp. Mutta niin ei ollut, ja nyt me saamme kantaa isänmaanpetturien solmimaa Tarton häpeärauhaa painajaisena harteillamme. Toivomme kuitenkin, että kansamme olisi vahingosta viisastunut ja kun seuraavan kerran tilaisuus tulee — ja se varmasti tulee pian, sen täytyy tulla — todenteolla kävisi käsiksi Suur-Suomen luomiseen.

Eestiläiset veljemme! Varmasti kerran on koittava päivä, jolloin koko suuri Suomen heimo saa lämmitellä yhteisen kotilieden ääressä! Kerran on valkeneva se päivä, jolloin Suomen itärajana ovat Uralin vuoret ja jolloin Suomen suurvalta on tärkeä tekijä maailmanpolitiikassa! — Olkoon tämä toivo, joka varmasti kerran on toteutuva, lohdutuksenamme kärsimyksissämme ja vaikeuksissamme, olkoon se niin meidän kuin Teidänkin kannustajanamme kulkiessamme suurta, yhteistä päämääräämme kohti. Ja silloin kun on tartuttava kivääriin ja miekkaan suomensukuisten kansojen maailmanvallan luomiseksi, seisokaamme rintamassa yhtenä miehenä, valmiina kaikkemme antamaan!

Vastaanottakaa, eestiläiset veljemme, lämmin vastatervehdyksemme! **Toimitus.**

— **Amerikassakin herätään.** Yhdysvaltain edustajainhuoneen tutkimusvaliokunta on valmistanut 14 lakiesitystä kommunisteja vastaan. M.m. ehdotetaan, että kommunistinen puolue julistettaisiin laittomaksi. — Lapuanhuudot ovat siis jo kaikuneet yli Atlantin!

"Helmikuuhun mennessä"

eli punaisetkin mobiliseeraavat Suomen Karhun.

Suomen Sosialidemokraatissa oli äsken kirjoitus, jossa m. m. tiedoitettiin, että tämän tammikuun kuluessa tapahtuu oikea isänmaallisen kansan nousu lapualaisuutta vastaan. Tarkoitettiinko tällä mahdollisesti sitä tappiota, joka sillä taholla otaksutaan koituvan lapualaismieliselle väelle jo 15 ja 16 päivinä tammikuuta toimitetussa presidentin vaalissa, vai onko kysymys jostakin varsinaisesta vasemmistomarssista kohti Lapuaa, johon tuo kirjoitus osaksi viittasi, sehän saadaan kohta nähdä ja jo "helmikuuhun mennessä". — Kaikissa tapauksissa kai lienee eduskunnassa 19 päivänä viime joulukuuta järjestetty "turneeraus" ja neljä tuntia kestänyt hallituksen löylyttäminen pidettävä jonakin kenraaliharjoituksena nykyisen hallituksen kaatamiseksi, sitä seuraavan keskustavasemmistohallituksen muodostamiseksi ja Lapuanliikkeen nujertamiseksi — jo **"helmikuuhun mennessä".**

Sosialidemokraatti onkin jo 23 päivänä joulukuuta lausunut riemastuksensa "sosialidemokraattien, maalaisliittolaisten, edistysmielisten, ruotsalaisten ja pienviljelijäin puolueen **yhteisrintamasta"**, jonka kautta "lapualaisliikkeen vallan tulee kerta kaikkiaan loppua". Epäilemättä onkin tähän sosialidemokraattien iloon täysi syy niiden nälvivien lausuntojen johdosta, joita porvarillisten puolueiden puolesta esitettiin, kun sosialidemokraattien hallitusta vastaan tekemää välikysymystä käsiteltiin eduskunnassa päivänä ennen sen päättäjäisiä. Lukuunottamatta ruotsalaisen kansanpuolueen asiallista ja arvokasta esiintymistä (kun nim. syrjäyttää yhden itsepäisen (entété) miehen lakisaivartelun), olivat ei ainoastaan vasemmistohenkisten edistysmielisten, vaan maalaisliittolaistenkin puhujain lausunnot sitä laatua, että sellaista ainakaan tähän aikaan siltä taholta nyt ei olisi odottanut, ja siitä kuullessaan ei voinutkaan luulla muuta kuin että sosialidemokraattien esittämä epäluottamuslause tulisi heidänkin taholta hyväksytyksi. Ettei kuitenkaan näin tapahtunut, ei ainakaan johtunut **tahdon** puutteesta. Sosialidemokraatitkin ovat sen näin ymmärtäneet ja hengessään he jo näkevät "Suomen karhun" nousseen tekemään lopun Lapuanliikkeestä, jonka kuolinkellot jo soivat heidän korvissaan. — Heidän mukanaan pääkaupunkimme väestön enemmistökin näyttää olevan, päättäen siitä, että siellä enin luettu lehti Hufvudstadsbladet, lihavin kirjaimin nimitti eduskunnan siirtymistä yksinkertaiseen päiväjärjestykseen tuota välikysymystä ratkaistaessa **muodolliseksi luottamuslauseeksi,** vaikkapa asia päätettiin 117 äänellä 66 vastaan. Mutta pääkaupunkimme valitettavasti ei näy tuntevan maata ("huru landet ligger"), eikä eduskuntakaan ole tosi kuva valkoisen Suomen väestön enemmistön nykyisestä mielialasta. Eduskunta hallitsee edelleenkin puolueet ja edustajat ovat suurimmalta osalta puolue-miehiä omine erityisine puolueharrastuksineen ja henkilöpyrkimyksineen.

Tuossa välikysymyksessä osotettu puolueellisuus on omansa kuvaamaan, miten kauas joudutaan asiallisuudesta, kun tapahtumia arvostellaan puolue-etuja ja itsekkäitä sivutarkoituksia silmälläpitäen.

Kun samaa puoluemenettelyä noudatettiin presidenttivalitsijain vaalissakin äsken, kovin rohkea olisi se olettamus, että itse presidenttivaalikaan voisi tapahtua muuten kuin puoluemerkeissä, vaalia toimittaessa puolueittain valittujen valitsijain kautta, eikä välittömästi kansan äänestyksen kautta, kuten tällaisessa vaalissa tulisi olla. — Mutta vaikka nyt, vastoin valkoisen Suomen enemmistön toivoa Suomen tasavallan presidentiksi tulisi valituksi vasemmistolaismielinenkin mies ja vaikkapa hänen taakseen eduskunnassa asettuisi kuinka vahva keskusta — vasemmistoyhteisrintama tahansa, jonka aikaansaamisesta sosialidemokraatit jo nyt näyttävät olevan niin varmoja, niin ei sittenkään Lapuanliikkeen hautajaisia vielä kohtakaan vietetä, sillä tämän liikkeen taakse on kuluneen viimeisen vuoden aikana kasvanut sellainen reservi, joka ei vähästä säikähdä ja jonka suuruutta ja voimaa ne saavat tuntuvasti kokea, jotka siihen uhmaten liian kovakouraisesti suhtautuvat. Sen järkähtämättömänä vaatimuksena on ja pysyy, että **tosilaillisuus** ja **oikeusjärjestys** maahan palautetaan, että puoluejuonitteluista tehdään loppu ja että maassa kansalaisten rauhaa ei hävitetä diktatuurilla; tulkoonpa se vasemmalta tai oikealta.

20. 1. -31. G .A.

Kysymys oikeusministeriölle.

Eräs oikeusministeriön alainen virkamies, joka on lehtemme avustaja, ilmoittaa meille, että häntä on kielletty kirjoittamasta Aktivistiin — virkansa menettämisen uhalla. Eikö tämä ole terroria?

MAAILMANJUUTALAISUUS —

maailmansosialismi — maailmankommunismi!

II.

Juutalaiset ovat Neuvosto-Venäjältä levittäneet yli maailman tuota tunnettua vallankumousiskulausetta: "Kaikkien maitten proletaarit yhtykää!" Tätä iskulausetta vastaan tahtoo kaikissa maissa viime vuosina syntynyt juutalaisvastainen liike asettaa toisen iskulauseen: "Kaikkien maitten kristikansat yhtykää!" Tämä juutalaisvaaraa torjuva huuto on kajahtanut jo Pohjois-Afrikaan ja Algeriaan asti, jossa Oranin pormestari, tri Molle muutamien pelottomien ja itsenäisten ystäviensä kanssa v. 1927 on perustanut sanomalehden juutalaisvaaran selostamiseksi kansalleen ja sen nostamiseksi taisteluun, vaikkapa ylivoimaakin vastaan. Juutalaisten uhkauksista, boikottauksesta, pilkasta ja vainosta välittämättä on tämä juutalaisvastainen rintama Pohjois-Afrikassa yhä kasvamistaan kasvanut ja yhteisen veren ääni sekä samat kansalliset kulttuuriharrastukset ovat lisäämistänsä lisänneet **kansalaisia** juutalaisvastaiseen rintamaan. Jopa työmiehiäkin on liittynyt isänmaalliskansallisen lipun alle, kun he ovat huomanneet juutalaisen petkutuksen, joka k o m m u n i s m i n avulla yllyttää työläsiä työnantajia vastaan, jotta juutalainen itse saisi korjata tämän taistelun tulokset. Algeran työväki alkaa saada silmänsä auki näkemään juutalaista ja hänen rahavaltaansa sekä kommunismiaan niiden oikeassa karvassa. Työväki alkaa siellä uskoa, että marxilais-kommunistinen maailmanvallankumous on työväen suunnatonta petkutusta ja huijausta juutalaisen rahavallan pönkittämiseksi.

H o l l a n n i s s a k i n on ryhdytty puolustustaisteluun juutalaista marxilaisuutta vastaan. Siellä valitetaan yleistä rappeutumista, mikä maailmansodan jälkeen on nähtävänä uskonnon, moraalin, taiteen, politiikan ja taloudellisen elämän alalla, jonka rappeutumisen tarkkanäköiset miehet katsovat suurimmaksi osaksi johtuvan juutalaisuuden ja marxilaisuuden turmelevasta vaikutuksesta. Hollannissa valitetaan, että ellei kansa kokonaisuudessaan nouse taisteluun elämän ja tapojen yleistä rappeutumista vastaan, niin kaikki se, mitä vuosisatojen kuluessa on saavutettu puhdasta, jaloa, siveellistä, vapaata ja ikuista, vajoo j u u t a l a i s e n m a t e r i a l i s m i n suohon. Kulttuuria, valtiomuotoa ja yhteiskuntarakennetta syö salaperäinen hävittävä voima, jota eivät kaikki eturivin miehetkään, saatikka kansan syvät rivit, tunne, koska tällä hävittävällä vihollisella on petollinen naamari kasvoillaan. Esi-isiltä perityt kalliit arvot: perhe, isänmaa, jumalanpelko, kunnia ja uskollisuus ovat vaarassa hävitä ja joutua halvaksi kauppatavaraksi tunnottoman juutalaisen käsissä, tai hänen myrkyttämiensä uudenaikaisten profeettojen, juutalais-vapaamuurareitten ja kansanvalistajien kautta. Juutalainen lupaa keksimillään iskusanoilla työläisille v a p a u t t a, v e l j e y t t ä, ja t a s a-a r v o a, jota hän ei valtaan päästyään tule koskaan työläisille antamaan, kuten Venäjän esimerkki todistaa; hän pitää d e m o k r a t i a l l a, s o s i a l i s m i l l a ja k o m m u n i s m i l l a v a l t i o t a k a h l e i s s a a n. Juutalainen opettaa, että ihmiselämän ainoa päätarkoitus on r a h a n kokoaminen; hän opettaa, että kaiken, mitä maailmassa on, on palveltava rahaa: kunnian, yhteiskunnallisen aseman, omantunnon, aviosuhteitten — kaikkien arvojen on kumarrettava yksin ja ainoastaan rahaa. Sentähden ei juutalaismarxilanen maailmankatsomus näe eikä tahdo nähdä Lapuan Liikkeessäkään mitään ihanteellisen isänmaallisuuden tai uskonnollisuuden aatteellista vaikutinta, vaan selitetään väärin koko kansanliike, milloin jonkun puolueen, milloin taas jonkun yksityisen ryhmäkunnan a i n e e l l i s t e n etujen ajamisen välikappaleeksi.

Juutalanen sanomalehtimes, joka hallitsee koko maailman pääsanomalehtiä, laskee julkisuuteen yleisön tietoon vain sellaisia uutisia, jotka eivät vahingoita juutalaisten pyrkimyksiä ja harrastuksia. Tämä kristikansojen sokaiseminen ja asian oikeasta laidasta tietämättömänä pitäminen onnistuu siitä syystä, että juutalaisen hallussa on maailman tärkeimmät sähkösanomatoimistot, jotka eivät milloinkaan julkaise maailmalle juutalaisista epäedullisia tietoja. Kolme juutalaista maailmansähkösanomatoimistoa Wolff, Havas ja Reuter jakavat joka 10:s vuosi koko maapallon sähkösanomatoiminnan keskenään. V. 1910 oli jako seuraava: Wolff'ille kuuluivat Saksa, Itävalta ja Skandinavian maat; Havakselle Ranska, Venäjä, Kreikka, Balkan, Espanja ja Portugal ja Reuterille Englanti, siirtomaat ja Itä-Aasia. Pankki- ja pörssitiedot, kapinoitten ja sotien kulku, ja suurpoliittiset tapaukset levitetään maailman tiedoksi enemmän tai vähemmän todellisina tai valheellisina aina sen mukaan kuin toimistojen omistajille, juutalaisille, on edullista tai epäedullista.

Hollannissa valitetaan juutalaisten kirjailijoitten myrkyttävää vaikutusta kristilliseen nuorisoon siveettömien romaanien kautta sekä taide- ja painovapauden turvin laadittujen sanomalehtikirjoitusten kautta ja turmelevien näyttämö-, elokuva- ja konserttiesitysten sekä kaikellaisen alastomuustaiteen, roskalehtien ja alastomuutta palvovien pukumuotien kautta, joilla turmeluvälineillä kristikansojen nuorisolta riistetään pois häveliäisyys ja kunniantunto, hävitetään nuorison terve maku, sen luonnollinen kauneus ja puhtaat esteettiset tunteet. Sama nuorison myrkytystyö on ulottunut jo Suomeenkin.

Hollannissa on huomattu se, että juutalainen teettää työtä muilla kansoilla, mutta nauttii it-

Kouluhallituksen tarkkaamista.

Mitä herra Mantere hommaa?

Teimme N:o 1:ssä muutamia kysymyksiä niille, jotka ovat kouluhallituksen päämiehiä. He eivät suvainneet vastata. Siis meidän kysymyksemme olivat oikeita. Me lupasimme jatkaa. Teemme sen nyt. Lukija on hyvä ja perehtyy N:o 1:ssä olleisiin kysymyksiin. Tämä tarkkaaminen on silloin helpompaa.

Ylijohtaja Mantereesta kirjoitti eräs lehti hiljan, että jo kauan on kouluväen keskuudessa odotettu, että hänelle löytyisi hänen lahjojaan ja kykyjään paremmin vastaava toimiala. Mikä? Emme tiedä, mutta lieneekö teatterijohtajan toimi, kuten joku kirjoitti hra Ylijohtajan nimittämisen aikana.

Hra Ylijohtaja ei vielä ole luopunut lukuisista sivuhommistaan, vaikka hänen on kerrottu sen luvannneen tehdä, jos saa viran. Vieläpä hän on nimissään pitänyt viran kaikkien muitten toimiensa lisäksi. Hänestä sanotaankin: "on niin paljon tekemistä, ettei jouda mitään tekemään." Kerrotaan, ettei hra Ylijohtaja edes tiedä, millaisten papereitten alle nimensä on piirtänyt, ainakin päätös on ollut aivan päinvastainen kuin miksi sen on ilmoittanut aikaisemmin. Sietäisi kait jo sivutoimien pito-oikeuteen nähden pitää silmällä virkamiesten ylimpiäkin!

Astuessaan virkaan antoi hra Mantere lehdille laajan haastattelun tulevasta ohjelmastaan. Sopinee kysyä, mitä tästä on toteutettu Mantereen toimesta. Sosialisti Ailion ollessa opetusministerinä oli hra Mantere vireänä. Asetettiin oppikoulukomitea, jonka jäsenet ovat enimmäkseen yleisölle aivan tuntemattomia suuruuksia. On kulunut vuosi vuoden jälkeen, eikä ole kuulunut mitään valmista. Viime keväänä piti mietinnön olla valmis. Nyt kuitenkin viimeistely y.m. työt ovat yhäti käynnissä, ja eivät valmistu. Niin, hra Mantereen oma komitea on vähentänyt uskonnonopetusta koulussa. Lieneekö poliittinen tilanne, joka on uskonnon puolella, estänyt mietinnön valmistamista? Mutta paljonko tämä vitkuileminen maksaa?

Hra M:n oma uutuus oli käsityö- ja ammattikoulujen tarkastamisen siirtäminen kouluhallitukseen. Paljon siitä pidettiin porua, mutta siihen se raukesi. Samoin kävi myös oppilasten liikarasitusten tutkimisen. Menetelmät ja laskutavat olivat sellaisia, että ne antoivat ilvehtimisen aiheita lehtien petiittinikkareille. Eräs koulumies onkin väittänyt hiljan, että tiedustelun lopputulos on — väärä.

Uskonnonopetuksesta sentään hra M. "huolehtii". Kas näin kuuluvat hänen sanansa: "Uskonnonopetus tarvitsee pohjakseen siveysopetusta. "Ja tälle viisaudelle koko Siltasaari antaa hyväksymisensä. Nämät uskonnottoman siveysopin esitaistelijat. Siveysopetus on siis uskonnonopetuksen veroinen, ja tärkeämpikin, ja niin uskonnonopetus pikkuhiljaa poistetaan kouluista. Mantere itse näyttää jo tietä oppikoulukomiteassa siihen suuntaan. Tietysti sosialistit riemuitsevat, se on selvää. Mutta hra M. on jo kokenut, että vakava kansa, tämän maan ydinväki varustautuu. Täytyykin varustautua. Jos siveysopetus taas rupeaa kummittelemaan, silloin täällä voi kymmenen vuoden kuluttua olla vaikka kommunistinen siveysoppi hallitsemassa. Siveysoppi kuin siveysoppi.

Mitä hra Mantere arvelee uskonnon arvosta, ilmenee m.m. kouluhallituksen virallisessa vastauksessa, jonka hra M. on allekirjoittanut. Ja nähtävästi kouluneuvos Franssila sen kaavaillut: "Aikaisemmin suoritettu viikkotuntien määrän vähentäminen on ollut seminaarialalla tapahtuneen t e r v e e n kehityksen tulos. Se ei ole suhteettomasti, epäasianmukaisesti tai epähistoriallisesti kohdistunut nimenomaan uskonnonopetukseen." Ent. ylijohtaja Soininen sanoi, että nykyinen tuntimäärä on aivan riittämätön. Ylijohtaja S. oli huomattava kasvatustieteilijä!

Uskonnon vähentäminen seminaareissa on nyt tervettä kehitystä. Ja kun vaaditaan uskonnolle lisää oppitunteja seminaareihin, silloin hra Mantere tovereineen sanoo, että se on seminaarilaitokselle ja maan kansakoulunopettajakasvatukselle vahingoksi. Päinvastoin kuin Soininen. Uskonto on nyt vahingoksi, niin sanoo tri Julius Ailiokin, joka suosittelee luonnonhistoriaan perustuvaa kasvatusta. Tätä on seminaareissa aivan yllinkyllin. Sopii tri Ailion iloita ja olla hra M:n johtamaan laitokseen tyytyväinen. Tovereilla on hengen yhteyttä kaikesta päättäen.

Seminaariasiat ovat kouluneuvos Franssilan rakkaassa huostassa. Katselemme sitä erittäin. Palaamme siis asiaan vielä useamman kerran. Sanomme vain, että aikamme kuuluisimmalla kasvatustieteilijällä Foersterilla oli aivan toinen käsitys kuin hra Mantereella siveysopista ja uskonnosta. Uskonto on tärkein eikä sen lisäys tuota vahinkoa. Ja Foerster hylkää kokonaan siveysoppikummituksen siinä muodossa kuin sen hra M. on esittänyt. F. antaisi siis aivan toisellaisia lausuntoja uskonnon tarpeellisuudesta. Näihin olisi kansanliikekin tyytyväinen.

---

se tämän työn hedelmät: hän kiihoittaa työmiestä työnantajaa vastaan, korjatakseen itse saaliin. Hän tahtoo romauttaa kristikansojen kapitalistisen järjestelmän kommunismin avulla, korjatakseen tämän kapitaalin sitte omiin taskuihinsa, kuten Venäjällä, Saksassa, Unkarissa y.m.

"Valta on siirrettävä h a r v o j e n käsistä k o k o k a n s a l l e", opettaa juutalainen Marx. Mutta kun tämä siirto kristikansojen verellä ja kyynelillä on vallankumouksella toimeenpantu, istuukin juutalainen itse hallitusistuimella, ja kansa saa alhaalta päin, sodan köyhdyttämänä ja juutalaisen aiheuttamassa elintarvepulassa katsella, miten juutalainen kansaa hallitsee, kuten Saksassa maailmansodan päätyttyä ja vielä tänäkin päivänä Venäjällä, jonka polshevikkihallituksessa on yli 80 pros. juutalaisia salanimillä.

M. J.

Me olemme meiltä.

II.

Se, että me olemme meiltä, ja myös luomme ja pystymme luomaan omalaatuisesti elämää, ilmenee jo monella tavalla. Mehän puhumme kaikella oikeudella omasta sivistyksestämme, tieteestämme, taiteestamme, uskonnostamme, jotka kaikki, vaikka ne ovatkin sukulaisilmiöitä maailman yhteisessä henkisessä ja hengellisessä taloudessa, niin väärentämättömästi kantavat katsomustapamme ja henkemme leimaa, että niitä ei voi millään muulla tavalla muista eroittaa kuin sanalla suomalainen. Vaikka esim. luterilainen uskontomme on monissa maissa opiltaan ja tunnustukseltaan sama kuin meillä, kantaa se maassamme meidän omaa leimaamme ja ilmenemistä siten, ettei meidän luterilaisuuttamme voida sekoittaa minkään muun kansan luterilaisuuden kanssa. Se on suomalaista. Ja olipa mikä elämänala kysymyksessä tahansa, milloin me olemme omalaatuisuudellemme olleet uskollisia, silloin me myöskin olemme tasavertaisina, vieläpä voittajina asettuneet kansakuntien rinnalle. Monissa elämänmuodoissa olemme jo niin vapautuneet, että ilolla tervehdimme uuden tuloa, ja määrätietoisesti työskentelemme sen eteen. Vain valtiollisen elämän alalla tahdotaan ylläpitää jonkinlaista ikuista paikkansapitäväisyyttä, ja jo sanakin tämän oikeasta kehittämisestä tai sen arvosteleminen leimataan valtiopetokseksi.

Mitä valtiolliseen elämäämme tulee, on siinä paljon ulkolaista lainaa. Me kuljemme paljolta vielä niitä latuja, joita vieras vallanpitäjä on omalta kannaltaan hyväksi nähnyt meille säätää tai antanut meidän säätää. On paljon, jossa suomalainen kansallisheikkous saa varsin sopivan toimialan ja herätteitä jatkuvaan toimintaan. Voimmepa sanoa, että uusin valtiollinen elämämme on syntynyt ja perustettu ulkoapäin tulleitten, mitä vallankumouksellisimpien virtausten ja puutteellisen harkinnan aikoina. Jo se, että elämän tuhoovat voimat ovat niin röyhkeästi kuin on tapahtunut astuneet keskuuteemme, osoittaa, että mekanismissa on vika. Elämä ja sen muodot ovat epäterveitä. Ja olisi opettavaa kuulla, millä perusteella joko suoranainen laina tai epätarkoituksenmukainen elämänjärjestys ovat omaa tai tarkoituksenmukaisempaa paremmat. Ja millä oikeudella niin on oleva? Jos tähän tahdotaan antaa perusteellinen vastaus, silloin joudutaan myöskin tutkimaan, kutka ovat tätä kansaa luisuttaneet sen omilta elämäntekijöiltä ja vetäneet esille sitä, joka on omiansa heikontamaan ja edesauttamaan kansamme kansallissyntien vaikutusta yleiseen valtiolliseen elämään.

Jo se, että yleisessä tietoisuudessa myönnettäisiin, että meidän on luotava ja me pystymme luomaan sellaisen valtiollisen järjestyksen, joka parhaiten vastaa omalaatuisella tavalla itseämme sekä kansamme ja maamme todellisia tarpeita, olisi asian eteenpäinmenolla mahdollisuuksia. Mutta niin kauan kuin me tuijotamme siihen, jossa toteutuu heikkous ja hajoituksella hallitseminen, olemme aina uudelleen odottamassa, että kymmenen vuoden kuluttua täytyy tulla joku pelastava kansanliike, joka taas kaivaa oman perustuksemme esille. Se kansan käsi, joka nyt on kohotettuna onkin nostettu niitä vastaan, jotka ovat tämän tilanteen aiheuttaneet, s.t.s. niitä vastaan, jotka ovat olleet vastuussa ja ohjanneet tätä kansaa viimeisen vuosikymmenen. Ja miten tämä kansa tässä suhteessa voi tehdä, se on jo nähty. Ja mihin se voi lähteä, sekin aavistetaan.

Joskin meidän on painuttava omaan itseemme nyt enemmän kuin milloinkaan ennen ja siten vahvistettava perusteet valtiolliseen elämäämme, on se tehtävä mahdollisimman puolueettomasti. Kansamme sieluun ei sisälly ainoastaan elämää edistäviä voimia, vaan myös peloittavasti niitä rajoittavia ja madaltavia. Näille jälkimäisille on keksittävä sulku eikä annettava niille "laillisia" toteuttamismahdollisuuksia, kuten nyt on laita. Viimeiset vuosikymmenet antavat puolueettomalle tarkastajalle tässä suhteessa yllinkyllin ainehistoa.

Se, että nyt on noussut kansanliike, keskittynyt kansantahto tietänee lähinnä sitä, että kansanvaltaisuus ei ole pystynyt ilmenemään siinä määrinkään suhteellisesti oikein kuin sillä eri ajankohtina mahdollisuuksia on. Ja kun tässä yhteydessä on puhuttu jostain diktatuurista tai muusta semmoisesta, olisi puheetkin jo siitä pitänyt vaieta sillä, että kansa, Suomen vapautta rakastava, kansanvaltainen kansa on liikkeellä. Se ei taivu eikä tule taipumaan minkäänlaisen sortovallan alaisuuteen. Sitä vastaanhan se on aina noussut ja nytkin, milloin se on käynyt käsiksi puoluejohtajien harvainvaltaan, jota tosiasiallisesti puoluevalta on. Harvainvalta ei ole koskaan ollut paras mahdollinen, tapahtukoonpa se kansanvaltaisuuden nimessäkin. Kansamme on luomassa iestä niskastaan!

Kansanliike on tuonut voimalla tosiasiallisesti, ei keppihevosena, kuten kaikissa puolueissa joko suuremmassa tai pienemmässä määrässä on laita, esille ja käytännössä sitä toteuttanut, että yksityisen ja ryhmän edun on mukauduttava yleisen ja yhteisen mukaan sekä jäätävä sen jälkeen. Mutta samalla se on harjoittanut itsehillintää ja rajoitusta jättäen lopullisen ratkaisemisen niille, joille ne kuuluvat. Se on vain sanonut, missä ja miten on korjattava. Se on vaatinut oikeutta ja oikeudenmukaisuutta kansamme oikeudentunnon mukaisesti, eikä tyytynyt lehmänkauppoihin. Ja se merkitsee vaatimusta, että kansakunnan eri olojen parhaimmat, kypsyneimmät, arvostelukykyisimmät ja vastuuntuntoiset voimat vain on saatava ja valittava sinne, missä elämänohjausta harjoitetaan. Kansanliikkeen käsitys on totuudenmukaisempi, elämän todellisuutta vastaavampi kuin parlamenttaarinen käytäntömme on monasti ollut. Lapua on pyrkinyt harjoittamaan "oikeutta ja totuutta" niiltä edellytyksiltä kuin **kansamme**

Soihtujen valossa

marssivat L. L:n miehet vaalipäivän aattoiltana. Kuvamme esittää Kokkolan soihtumiehiä sankaripatsaan ympärillä. Joukko oli pari sataa lapualaista. Pääkaupungissa sensijaan kohosi soihtumiesten luku tuhansiin. Aavemaisena Aleksanteri II:n kylmä patsas soihtujen valossa katseli sini-mustien joukkoa.

sielu niissä liikkuu välittömästi ilman taktillisia laskelmia. Tämän tähden se onkin uudelleen tuonut esille totuuden ja oikeuden arvosteluperusteet, sellaisina kuin ne meille ovat selvinneet. Me emme myönnä sitä, että kommunismi on koskaan oikeassa, vaikka se eduskunnassa olleena on omalta kannaltaan katsonut "noudattaneensa oikeutta ja totuutta", kuten termi kuuluu, ja vaikka se olisi saavuttanut "laillisen" määränenemmistönkin. Totuus ja oikeus eivät ole aina siellä missä enemmistö tai voima.

Lapuanliike on uuden valtiollisenkin näkemyksen edessä, jota se tuskin itselleen vielä on täysin voinut selvittää. Se on jo osoittanut tajuavan kansamme kutsutuksi kansojen keskellä suorittamaan omaa, omalaatuista tehtävää oman olemuksensa mukaisesti. Kommunismin kukistaminen on merkki, että Lapuanliike on löytänyt tiensä tehtävien keskellä ja siksi kommunistivastainen taistelu onkin vain eräs merkkikohta Lapuanliikkeen tehtävien sarjassa. Sikäli kuin voidaan oikealla tavalla perustautua kansamme sielun tekijöihin, sikäli myös kansallishenki pystyy ilmentämään itsensä yhä selvemmin ja saavuttamaan yhä täydellisemmät päämäärät, voimistaen itseään ja lahjojaan.

Henki luo vastaavat muodot. Vertauskohdaksi sopinee Mussolinin työ. Hän on herättänyt uudelleen muinaisen roomalaishengen. Tämän kautta on syntynyt uusi italialainen valtiollinen ajattelutapa, joka ajanoloon on yhä täydellisemmin ilmenevä vastaavissa muodoissa. J. V. Snellmanin käsityksen mukaan valtiollisen elämän alallakin luodaan jatkuvasti uutta. "Meidän haudoillammekin tehdään työtä." Jos Lapuanliike onnistuu luomaan valtiollisen ilmapiirin, joka paremmin kuin nykyinen vastaa omaa olemustamme, kiittävät sitä niittenkin lapset ja lastenlapset, joitten isät sitä nyt huvikseen heittävät kivillä.

V. V—o.

Kieltolaista luovuttava!

Lainaamme seuraavat rivit "Ajan Sanasta", joissa suoraan, mutta asiallisesti, esiintuodaan kieltolain turmiolliset vaikutukset erittäinkin maamme talouselämälle:

Kansan raitistuttamiskeinona on kieltolaki täydellisesti epäonnistunut, mutta ei vielä sillä hyvä. Meidän köyhästä maastamme menee vuosittain sen vaikutuksesta noin 400 milj. mk. — ehkäpä ylikin — ulkomaille, sen pirtun hintana, jonka kansamme ostaa, kun sensijaan, jos valtio harjoittaisi väkijuomateollisuutta, nämä rahat jäisivät kotimaahan ja valtio saisi runsaat verotulot. Köyhäinhoito, työttömyys- ja monet muut menot ovat kieltolain vaikutuksesta suuressa määrin nousseet ja kieltolain valvonnasta aiheutuvat suuret kustannukset ovat nekin raskas menoerä. Mutta meidän kansallamme on taloudellisena pulakautenakin varoja kaikkiin tällaisiin!

Sopisiko toivoa, että eduskunta tästedes suopeammin suhtautuisi kieltolain korjaamiseen. — Kuinka kauan saanee odottaa sen enemmistön järkiintymistä? Lapuanliike on monessa suhteessa vaikuttanut tervehdyttävästi ja puhdistanut tomuttunutta ilmapiiriämme. Sopii odottaa, että kieltolakihöyrytkin hälvenevät sen vaikutuksesta ja että kaikkien oikeamielisten, isänmaan parasta tarkoittavien kansalaisten kauan toivoma parannus saadaan aikaan muuttamalla kieltolaki toiseen parempaan, väkijuomalainsäädäntöön.

Haluaisimme lisätä edelläolevaan omasta puolestamme: kuinka kauan vielä pitää odottaa kieltolain kumoamista ja kuinka kauan Suomen kansa jaksaa odottaa sitä?

U. J. K:nen.

Korjaustyötä on jatkettava,

Mahtavana ja esteet tieltänsä murtavana esille vyöryneen kansanliikkeen ajamana on kommunismi tällä hetkellä piilossa. Tuo uskontoa vihaava, pyhiä asioita rienaava, valtakunnan lujuutta myyrän lailla kaivava joukkorikollisuus on kylläkin painettu alas ja työnnetty julkisesta elämästä pois, mutta se ei ole lopullisesti eikä ikuisiksi ajoiksi lyöty. Monet eri seikat panevat pakostakin epäilemään sitä, voidaanko kommunismia nykypolven aikana kokonaan eliminoida kansamme elämästä. Liiallinen ja tosiolot unohtava vapaamielisyys ja aiheeton pelko kansanvaltaa (puolueitten valtaako?) muka uhkaavasta vaarasta sekä parlamenttarismin tuhosta ovat vieneet monet sangen ymmärtäväisinäkin pidetyt ja isänmaallisiksi katsotut henkilöt, jos ei nyt suorastaan kommunismia suosimaan, niin ainakin vastustamaan kommunismin perusteellista tuhoa tarkoittavaa kansanliikettä. Sellaisten henkilöiden nimeäminen presidenttiehdokkaiksi, joita ei nähty mukana taistelussa kommunismia vastaan, porvarillisten lehtien harjoittama kiihoitus kansanliikettä vastaan kiivaampana, kuin konsanaan kommunismia vastaan, monia muita samansuuntaisia ilmiöitä mainitsematta, ovat omiaan luomaan mieliin epäilyksiä kommunismin täydellisen tuhoamisen mahdollisuuksista. Vasta silloin, kun koko kansa on isänmaallisesti täysin valveutunut, kun maassa ei ole minkään internationaalin kannattajia, kun kaikki valtakunnan asukkaat tuntevat ja ymmärtävät Suomen suvun suuruuden olevan edessä eikä taakse jätettynä, mutta vaativan lujaa, sopuisaa ja uhrimielistä kansaa, vasta silloin voidaan katsoa kommunismin ja kaiken muunkin valtakunnalle vaarallisen joukkotoiminnan olevan hävitetty "viimeistä piirtoa myöten."

Pitkä-aikainen vieraan sortajan vallanalaisuus, raskailla uhreilla lunastettu itsenäisyys ja kommunistisen toiminnan julkeus eivät ole kypsyttäneet kansaamme tarpeeksi. Itsenäisyyden säilymiselle ja valtakunnan lujuudelle tarpeellista mieltä puuttuu vieläkin suurelta osalta valtakunnan asujamistosta. On vaikeaa käsittää, minkälaisia koettelemuksia pitäisi vielä läpikäydä, ennenkuin k a i k k i valveutuisivat. Tuskastuttavaa on kuvitella sellaisia pahan päivän aikoja, jotka vielä nyt nukkuvat herättäisivät. Jaksaisimmeko s e l l a i s i a aikoja kestääkään? Eiköpä ainoa pelastus ole etsiä ja luoda keinoja, joilla vältyttäisiin "Midiaanin päivistä", ja johtaa kaikki yhdessä hävittämään, ei yksistään kommunismia, vaan kaikkea epäisänmaallista ja valtakunnan vastaista henkeä. Mistä keinot? Siinä varsin laaja kysymys, johon on mahdoton tyhjentävästi vastata. Muutamia hajanaisia viitteitä ja suunnitteluja, kypsyttelyä kaipaavina, voi kyllä heittää esille.

Yleisen mielipiteen muokkaaminen täysin isänmaalliseksi lienee yksi arvokas keino. Ennenkuin siitä on mitään tuloksia odotettavissa, on vastaiseen suuntaan tapahtuva mielipiteiden ohjaaminen tietysti saatava loppumaan. Senjälkeen, kun kommunistinen sanomalehdistö saatiin lakkautetuksi, on sosialidemokraattien ja valitettavasti osa porvarillistakin lehdistöä tehnyt kommunismille palveluksia hyökkäilemällä kansanliikettä ja sen toiminnassa mukana olevia henkilöitä vastaan sekä tekemällä vastoin parempaa tietoansa kansanliikkeen tarkoitusperät epäilysten alaisiksi. Lyhyesti: koko sosialidemokraattinen ja osa porvarillisista sanomalehdistämme ovat tietoisesti ja tarkoituksella ohjanneet yleistä mielipidettä suuntaan, jota ei voi sanoa isänmaallisesti rakentavaksi. Tuollaiset sanomalehdet repivät sitä, mitä muut pystyttävät. Sellaiselle julkisen sanan käytölle on saatava este. Huudettakoon, että nyt uhataan pyhää painovapautta, mutta sittenkin rohkenemme väittää tällä hetkellä tarpeelliseksi rangaistustoimenpiteisiin ryhtymisen ja ehkä ennakkosensuurinkin asettamisen sellaisille sanoma- ja aikakauslehdille, jotka jatkuvasti, todistettavasti tietoisina asioitten oikeasta laidasta ja ilmeisesti tarkoituksella levittelevät valtakunnalle tai hallitukselle epäedullisia tietoja tai koettavat herättää maan asujamiston keskuudessa hajoittavia ja repiviä virtauksia. Kansanedustajavaltakirjan suojaamana tapahtuva epäisänmaallinen kiihoitustyö on samoin syytä lopettaa. On tarpeeksi esimerkkejä siitä, että olisi tarpeellista asettaa edustajat syytteeseen niistä lausunnoista, joita he ovat eduskunnassa antaneet. — Rangaistusten koventaminen valtion turvallisuutta vastaan tehdyistä rikoksista on myöskin tarpeellinen, tämän ajankohdan vaatima ja toteutettavissa oleva toimenpide. Diktatuuria, fascismia, taantumusta, huudetaan. Nimittäkää sitä miksi haluatte, mutta tämänsuuntaisia parannuksia me tarvitsemme tällä hetkellä. Vastaisuudessa ehkä ne käyvät aiheettomina kelpaamattomiksi.

Edellä mainituilla ehkäisevillä toimenpiteillä, vaikkapa niitä ulotettaisiin hyvinkin laajalle ja ankarina ,ei kuitenkaan ole syytä luulla saavutettavan toivottuja tuloksia. Niiden tarkoitus onkin vain antaa suoja yht'aikaisesti, ehkä niiden edellekin sekä ajassa että voimassa asetettaville myönteisille toimenpiteille. Yhteiskunnallisten epäkohtien poistaminen ja vähäväkisten olojen kohottaminen ovat seikkoja, joiden tulee tapahtua säännöllisesti, ajan vaatimusten mukaisesti, ilman kiihoituksen kautta luotuja tarpeettomia vaatimuksia. Joka tapauksessa on niille annettava arvonsa eikä aiheettomalla vastustelulla estettävä parannuksien tekoa siinä, missä tarvetta ja mahdollisuuksia on. Yhteiskunnallisilla parannuksilla ei kuitenkaan yksinomaan luoda isänmaallista mieltä. Esimerkkejä siitä ei tarvinne mainita. Kommunismi levisi huolimatta samanaikaisesti tehdyistä monista yhteiskunnallisista uudistuksista. On enemmän kuin tarpeellista ryhtyä suorastaan kasvattamaan isänmaallista mieltä.

Tässä me astumme sille tielle, jota kulkien edesmennyt Suomen Lukko katsoi jo vuosi sitten voitavan kommunismi hävittää. S i l l o i n

perusteita on lujitettava.

ja nyt ovat eri asioita. Vuosi takaperin rehoitti kommunismi kaikkialla, sen toimintamuodot olivat mitä moninaisimmat ja toimintamahdollisuuksien ala rajoittamaton. Nyt on kommunismin pysyttävä omien vannoutuneittensa parissa, lain ollessa sille alituisena uhkana. Vuosi sitten voivat kommunistit tehdä omaa valistustyötään ehkäisemättömästi, nyt se mahdollisuus on vain ei-kommunistisilla piireillä. Suuret joukot, jotka vuosi sitten olisi ollut mahdoton saada kommunistivastaisen valistustyön piiriin, ovat nyt siihen vedettävissä. Kommunistinen toiminta ei nyt ole kaikkialla repimässä sitä, mitä ehkä toimeksi saadaan. Nyt katsomme valistustyön yhdeksi keinoksi kommunismia vastustettaessa, emme kuitenkaan ainoaksi. Suorin tie on aina kuitenkin lyhin. Näin taisteluiden lomassa on vain aihetta keräillä uusia joukkoja ja korjailla varustuksia. Hyökkäysten tulosta kyllä huolehtivat koti- ja ulkomaiset kommunistit. Varustautuminen, valtakunnan asukkaiden kommunisminvastaisella hengellä innoittaminen on tämän hetken tehtäviä.

Sanomalehdistöllä on tässä valistustyössä oma tärkeä ja kiitollinen työmaansa, ei kuitenkaan siihen suuntaan menevänä kuin Suomen Lukon puheenjohtajan lehdessään harjoittama valistaminen. Niin suuri kuin sanomalehdistön vaikutus onkin, ei se ulotu kuitenkaan läheskään kaikkiin piireihin. Suomessa on vielä paljon henkilöitä, jotka eivät sanomalehtiä lue. Omille mielipiteille vastakkaisten lehtien lausuntoja eivät monet haluakaan lukea. Sanomalehtien toimittajilla ovat omat piintyneet uskomuksensa ja käsityskantansa ja kuinkapa sitä aikuinen mies vaihtaisi mielipiteitänsä niinkuin takkia. Vaikka on sekin ihme saatu nähdä kommunismia vastaan taistellessa. Sanomalehdistön palveluksseen on kasvatettava sellaista väkeä, jolla mielipiteet kestävät ankarimmankin tarkastelun ja jotka eivät heilahtele äärimmäisyydestä toiseen. Ja ennenkaikkea on kansan mielipiteet kasvatettava sellaisiksi, että tosi-isänmaallista toimintaa soimaavat, eripuraisuutta ja kateutta kylvävät lehdet moukaroidaan äänettömiksi, — jos ei muuten, niin ainakin tilaajien ja ilmoitustulojen puutteessa. Sanomalehdet ovat liikeyrityksiä ja silloin, kun ne käyvät kannattamattomiksi lehtien palveluksessa olevien henkilöiden virheellisen suunnistautumisen vuoksi, silloin niissä varmasti vaihdetaan miehiä. Tämä yleisen mielipiteen kasvattaminen onkin kaiken a ja o, suuri, paljon aikaa ottava työ.

Kotikasvatukseen emme pääse lainsäädännöllä muutoksia tekemään. Kaikki mielipiteiden kasvattamisessa tapahtuvat muutokset on tehtävä kouluissa tapahtuvan kasvatuksen yhteydessä. Tähän suuntaan käypiä virtauksia onkin olemassa. Esimerkkinä siitä, että koulukasvatuksemme ei vastaa sille asetettavia, täysin oikeutettuja vaatimuksia, on kirkkokansan taholta lähtenyt aloite uskonnon opetuksen uudelleen järjestelystä. Tämä aloite ei ole ensimäinen eikä ainoa. Armeijan johdon taholta on pariinkin otteeseen tehty esityksiä kouluopetuksen järjestelystä siihen suuntaan, että se palvelisi enemmän maanpuolustuslaitosta. Ensimäisen aloitteen teki jo v. 1918 kenraali Vilkama. Vaikkakaan hänen tekemänsä aloite ei tarkoittanut puhtaasti kasvatuksellisiin seikkoihin puuttumista, lienee tässä yhteydessä mielenkiintoista poimia muutamia kohtia siitä lausunnosta, jonka esityksen johdosta antoi sotilasvoimistelu- ja urheiluohjesäännönlaatimista varten asetettu komitea (majuri E. Veijo, kapt. O. Olenius, voimistelun ja terveyshoidon tarkastaja I. Vilksman, lehtori K. U. Suomela ja maisteri L. Pihkala).

Komitea toteaa ensinnäkin olevan välttämätöntä, että "tarkoitusta vastaava johdonmukaisuus vallitsee koulun suoman liikuntokasvatuksen ja sotapalveluksessa annettavan sotilaskasvatuksen välillä sekä että kouluvoimistelu- ja urheilu luo fyysillisessä, psyykillisessä ja osittain sotateknillisessäkin suhteessa riittävän paljon myöhemmälle sotilaskasvatukselle, joka tällöin voisi rajoittua etupäässä teknilliseen opetukseen". Senjälkeen komitea selvittelee niitä vaatimuksia, joita voimistelulle on sotilaallisessa mielessä asetettava, ja toteaa, ettei "kouluvoimistelun tyydyttäessään sotilaallisia vaatimuksia, suinkaan tarvitse uhrata puhtaasti pedagoogisia tarkoitusperiään, jotka tähtäävät ei ainoastaan kaikenpuoliseen ruumiilliseen kehitykseen, vaan kenties vielä suuremmassa määrässä järjestykseen ja kuriin tottuneen, tarmokkaan luonteen muodostamiseen". Lopuksi komitea puolestaan ehdottaa otettavaksi kouluissa käytäntöön saman terminologian ja liikesuoritukset kuin armeijassa, sekä katsoo tarpeelliseksi voimistelun tuntimäärän lisäämisen ainakin kolmeen viikkotuntiin. Myöskin Suomen Voimistelunopettajaliitto on kannattanut voimistelun viikkotuntimäärän lisäystä.

Mitä tuloksia on ollut tämän komitean lausunnosta? Tietääksemme ei mitään. Ne joilla on ollut valta tehdä korjauksia tässä suhteessa, eivät ole niitä suorittaneet. Kouluhallitus kaiketi olisi ollut se virasto, jonka ensikädessä olisi tullut ryhtyä joihinkin toimenpiteisiin. Ovatko kouluhallituksen pääjohtajan, herra Mantereen mielestä tuohon komitean ehdottamaan suuntaan käyvät uudistukset opetuksen alalla vaarallisempia, kuin esim, ne, joita hän suosittelee kouluille lähettämissään kirjasissa "Kansainliitto ja kouluopetus"? Mene ja tiedä.

Kaksi vuotta sitten teki myöskin yliesikunta esityksen, pyytäen kouluopetuksen järjestelyä sen suuntaiseksi, että se entistä voimakkaammin kohottaisi maanpuolustustahtoa- ja tehoa. Aikanaan tuo ehdotus herätti koulumiesten piireissä ansaitsemaansa huomiota ja odotettiin sen johdosta päästävän myönteisiin tuloksiin. Tähän hetkeen mennessä ei kuitenkaan ole kuulunut mitään. Missähän syy?

Opetusministeri antoi syyskesällä kouluhallitukselle kehoituksen huomauttaa alaisilleen vi-

rastoille ja virkamiehille uskonnonopetuksen tuntimäärän lisäämisen tarpeellisuudesta ja nykyään varsin hajanaisen ja opettajien mielivallasta riippuvan uskonnonopetuksen hengen säännöstelystä tekemällä kristinopin totuuksien mieleenpainamisen ja selvittelyn pakolliseksi. Tätä kehoitusta ei kouluhallitus ensi kerralla noudattanut, vaan palautti kirjelmän opetusministeriöön. Vasta uudistettu kehoitus taivutti kouluhallituksen lähettämään tuon opetusministerin kirjelmän koulujenjohtokunnille, tarkastajille y.m. omasta puolestaan vain huomauttaen saaneensa opetusministeriltä tämän kehoituksen. Onko tämä ynseä ja kylmäkiskoinen tapa pidettävä merkkinä siitä hengestä, joka vallitsee kouluhallituksessa? Mitä kouluhallitus on tehnyt v. 1918 punakaartissa taistelleitten opettajien suhteen? Ovatko kouluhallituksen alaiset virkamiehet saaneet mitään määräyksiä tällaisten tapausten varalle, ja jos ovat, kuinka on ymmärrettävä se, että punakaartissa palvellut, myöhemmin kyllä armahdettu henkilö saa jatkuvasti edelleenkin hoitaa opettaja- ja kasvattajatehtäviä valkoisessa Suomessa? Lapuan Yhteiskoulun toverikunnan poikien lähettämä kiertokirje maan muiden oppikoulujen toverikunnille sai heti verekseltään kouluhallituksen ryhtymään toimenpiteisiin. Kouluhallitushan antoi oppikoulujen rehtoreille ja johtajille kehoituksen valvoa, ettei toverikunta tai muut oppilasyhtymät ryhdy minkäänlaiseen valtiolliseen toimintaan. Pidättäydymme lausumasta omasta puolestamme suuntaan tai toiseen käyviä arvosteluja kouluhallituksestamme. Lukijat muodostakoot itse käsityksensä edellä esitettyjen tosiasioiden nojalla.

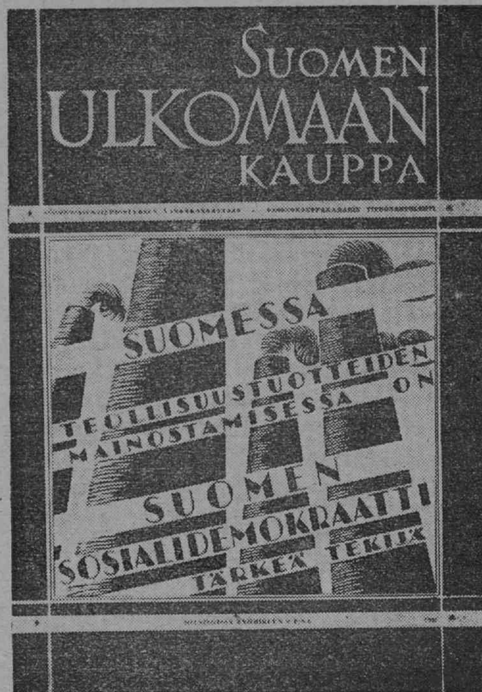
Ylimpien kouluviranomaisten taholta on tuskin odotettavissa siihen suuntaan käypiä kouluopetuksen uudistamista koskevia alotteita, että kouluissa luotaisiin se isänmaallinen mieli, jota valtakunta tarvitsee. Alotteiden on tultava muilta tahoilta ja aloitteen tekijöiden on valmistauduttava kohtaamaan vastarintaakin. Uudistuksissa ei ole syytä pysähtyä ainoastaan yhden tai muutamien aineiden opetusaineksen lisäilyyn tai korjailuun. Koko koululaitoksemme, alkaen kansakoulusta ja ulottuen yliopistoon, kaipaa uutta henkeä. Entinen veretön tietojen jakaminen saa jäädä, tilalle on asetettava isänmaallisesti kasvattava tietojen antaminen. Opetusaines yhtähyvin kuin opetusmenetelmätkin voidaan uudistaa ja ne on uudistettava.

Järjestöksi kiteynyt kansanliike varmastikin asettaa tuonnempana erilaisia jaostoja erikoistehtäviä varten. Näitä asetettaessa ei ole unohdettava koulukasvatuksessa tarpeellista uudistamista, vaan on sitä varten asetettava pystyvistä, tosi-isänmaallisuuden innoittamista ja eri koulumuotoja sekä tiedon eri aloja edustavista henkilöistä oma jaostonsa.

Sitten kun koulukasvatus on uudistettu kristillis-isänmaallisten vaatimusten mukaiseksi, kun se edistää voimiensa mukaan puolustustahtoa ja -tehoa ja luo kaikkiin kansalaisiin horjumattoman isänmaallisen uhrimielen, silloin, mutta vasta silloin on "kommunismi hävitetty viimeistä piirtoa myöten" ja p e r u s t u s o n l u j i t e t t u.

L. L:nen.

RAHA!
RAHA!
RAHA!

S u o m e n V i e n t i y h d i s t y s on viime vuosina saanut paljon kärsiä kommunistien ja sosialidemokraattien toiminnasta ja varsinkin siitä, että näiden puolueitten äänenkannattajat ovat levitelleet maastamme vääriä ja epäilyttäviä tietoja ulkomaille. Muistakaamme Neuvosto-Venäjältä käsin järjestettyä satamalakkoa, jota "Suomen Sosialidemokraatti" ajoi eteenpäin kaikella voimallaan ja julkaisi silloin tiedonantoja, joissa kehoitettiin järjestämään saarto suomalaiselle tavaralle ulkomaalaisissa satamissa. Se osittain onnistuikin. Ryssä pääsi myöskin tarkoitustensa perille ja valtasi lakon aikana puutavaramarkkinamme ulkomailla. Sen jälkeen ei puutavaroittemme vienti ole enää päässyt nousemaan entiselle tasolleen, vaan vähentynyt puoleen entistään, ja seurauksena on ollut yleinen talouspula. Muistakaamme näinä päivinä pidettyjä Loimaan ja Ilmajoen y.m. kokouksia.

Tarkastellaksemme Neuvosto-Venäjän vuoden 1929—30 kauppasuhteita hankimme Vientiyhdistyksen julkaisun "Suomen Ulkomaan Kauppa" t.k. 9 päivän numeron. Kansilehti tyrmistytti meitä. Ylempänä on kuva siitä, ja se puhuu puolestaan. "Suomen Sosialidemokraatti" on tehnyt maallemme ja varsinkin teollisuudellemme suurta vahinkoa — sen tietää kyllä Suomen Vientiyhdistys. Miksi sitten sen omassa lehdessä ja vielä lisäksi lehden kannessa komea, väärä mainos? Se on rahan jumalallinen voima, joka pystyy väärästä asiasta **tekemään oikean** ja taas joskus päinvastoin.

Ryssää suudellaan vieläkin!

Aktivistiset kansalaiset ovat viime päivinä saaneet ihmeekseen lukea pääkaupungin lehdistöstä niitä merkillisiä kirjoituksia, joita Aleksanteri II:n patsaan puolustamiseksi on sepitetty. Kun loimaalaiset uskalsivat sanoa jonkun poikkinaisen sanan tästä patsaasta ja sen tarpeettomuudesta pääkaupunkimme kunniapaikalla, niin eikös se ollutkin hirvittävä rikos, poikamaisuus, kloppimaisuus, edesvastuuttomuus, vandalismin näyte y.m., y.m. Sitä se tietysti oli niistä, jotka ovat kasvaneet turtuneiksi kansalaisiksi ainaisessa idänpelossa ja tuijottaneet silmänsä sokeiksi yksinomaan historiaan. Kuinka avutonta onkaan se puolustelu, mitä yksin U. S.-lehteä myöten on harjoitettu tässä asiassa loimaalaisten kantaa vastaan. Ja asiahan ei kuitekaan ole mitään uutta — kysymys samaisesta, niinkuin monesta muustakin patsaasta, on ollut ja tulee olemaan päiväjärjestyksessä niin kauan kuin ryssän patsaat lopulta viedään museoon. Nyt ehkä vielä voitaisiin — annamme sen verran perään — järjestää asia niin, että sanottu patsas meidän puolestamme saisi olla jonkun puistonkin varjoisassa nurkassa, mutta, ellei vientiä tapahdu, on museoonmeno edessä.

Missä itsenäisessä maassa sallitaan kunniapaikka vieraalle hallitsijalle? Oman maan suurmiehistä moni, moni niistä, jotka aatteellaan todella ovat olleet innoittamassa itsenäisyyspyrkimyksiin, ovat tänäkin päivänä vailla muistomerkkiään — ja kuitenkin meillä historian nimessä täytyy vuodesta toiseen pitää "kultaisen nuorison" silmien edessä parhaalla paikalla ryssän keisarin kuvaa — miehen, jonka lempeys on havaittu painavan jotakin erikoista — pitää tätä ryssänkuvaa kunnioitettavana esikuvana puolustuslaitoksemme paraateissa ja suurkatselmuksissa. Se on tosiaankin jotain käsittämätöntä!

Mitä tässä auttaa historia, sortajavallan alainen historia, olkoon, että Aleksanteri II ei pystynyt meitä ryssien mielestä tarpeeksi sortamaankaan? Kysymme kuitenkin: onko ollut sellaista venäläistä hallitsijaa, jonka alla emme olisi sortoa tunteneet? Vastatkaa avoimesti te valtio- ja kirjanoppineet! Me olemme sitä mieltä, että jokainen kansa, joka ei ole itsenäinen, on sorron alla.

Jos me kerran tahdomme pystyttää ja ylläpitää muistoja vain historian merkkeinä, niin muovattakoon nopeasti Kullervo Mannerista patsas. Olihan hänenkin hallituskautensa historiallinen. Tai otettakoon patsaalle joku vähän lempeämpi punapäällikkö. Ja kun kommunistien olo eduskunnassa tietysti oli historiaa, niin ripustettakoon säätytalon seinälle perustuslakivaliokunnan silmäiltäväksi suuren lainsäätäjämme Eino Pekkalan muotokuva — olihan hän ehkä hiukan lempeämpi — hoipertelijana — kuin Rötkö, jonka nimi varmasti Suomen kommunismin historiassa tulee säilymään pitkän ajan, ehkä yhtä pitkän ajan kuin Aleksanteri II:nkin, kiitos reippaitten muiluttajiemme, jotka tekivät muiluttamistaan lainsäätäjistä kunniakansalaisia siihen maahan, jota aleksatenrien ja nikolaitten sijasta nyt hallitsevat samantapaiset despootit.

Niin, mitä Aleksanterinpatsaaseen tulee, niin asia on selvä, kuin juna. Ne kansalaiset, jotka näkevät vandalismia ajatuksessa siirtää patsas museoon, ne todella eivät tunne eivätkä ole koskaan tunteneet, mitä merkitsee vapaus ja itsenäisyys. He kuuluvat siihen samaan surkuteltavaan sarjaan kuin entinen kansakoulunopettaja, joka vielä viime vuonna piti yksityiskamarinsa seinällä Nikolain kuvaa — ja taitaa pitää vieläkin. Johonkin yksityiskamariin siirrettäköön meidän lempeä "suuriruhtinaamme" Aleksanteri II:kin.

Pitäisiköhän sitä varten määrätä uudet eduskuntavaalit?

Activus.

Mitä sanoo tästä sellainen yhdistys, jota nimitetään nimellä "Vientirauha"? Se yhdistys varmasti vastaisi ettei mainos ole "oikea eikä sopiva". Samantapaisen vastauksen antaisivat varmasti huomattavimmat teollisuusmiehetkin. Kysykääpä esim. kauppaneuvos Haarlalta.

Mutta Suom. Sos.-dem. hassaa rahaa, kapitaalia, tällaisiin ilmoituksiin ja nauraa partaansa, kun tällainen ilmoitusraha — jonka vaikutus on isänmaalliselle porvarille pelkkää miinusta — kuitenkin hyvin kelpaa porvarille. Syvään on myrkky todella syöpynyt!

Uusi eduskuntatalo.

TUULAHDUS KOMMUNISMISTA.

Uuden eduskuntatalon ravintolan hoito on luovutettu Osuusliike Elannolle. Julkisuudessa emme ole huomaneet, että ravintolanhoitoa olisi huutokaupalla yleisesti tarjottu. Kun tiedetään, että Elannon johdossa on useita kommunisteja, tuntuu asia ihmeelliseltä. Uudessa eduskuntatalossa kommunistit ruokkivat kansanedustajia. Sehän sopii. Voileipäpöydällähän sitä on ennenkin yritetty porvaria jymäyttää.

Neuvosto-Suomea luodaan taas puukolla.

Niille kansalaisille, joitten mielestä kommunismi nyt on jo kukistettu, pyydämme huomauttaa tammik. 18 pnä armon vuonna 1931 Helsingissä sattunutta tapausta. Satakunta kommunistia oli järjestänyt mielenosoituskokouksen, jossa huudettiin eläköötä neuvosto-Venäjälle ja pidettiin puhe neuvosto-Suomen perustamisesta. Kun poliisimiehet hajoittivat tilaisuuden, lyötiin heistä yhtä puukolla selkään.

Ei suinkaan Lapuanliikkeellä ole enää mitään tehtävää, herrat ståhlbergilaiset?

Salaisuuksia päivän valoon vuosien takaa.

Pyydän saada tilaa tälle kirjoitukselleni "Aktivisti"-lehteen, koska usein huomaa sanomalehdissä, etenkin vasemmistolaisissa, kaivettavan esiin vuosien takaisia pikku rötöksiä, tarkoituksella halventaa jotain vapaussotaan osaa ottanutta aktivistia, vieläpä koko isänmaatamme. Saadakseen isänmaamme laillisen yhteiskuntajärjestyksen muuttumaan, hinnalla millä hyvänsä, selvemmin mustien aikeet tulivat esiin v. 1918. Mutta ovat he silti jatkaneet myyräntyötänsä toistakymmentä vuotta. Pahimmat näistä jatkajista ja johtajista ovat juuri ne, jotka saivat koulutuksensa v. 1918, silloisen punakaartin riveissä, mutta tavalla tai toisella pääsivät välttämään ansaitsemansa rangaistuksen. Vieläpä ovat voineet ja rohjenneet keinotella itsensä silloin niin pahaksi sanomansa valkoisen valtion virkoihin. Ja jotkut näistä ovat onnistuneetkin pääsemään, **vieläpä puolustuslaitoksenkin vastuunalaisiin virkoihin.** Eräs tällainen valtion virkamies on ent. Raskastykistö Rykmentin talouspäällikkönä toiminut, ja nykyisin puolustuslaitoksen Patrun keuhkotautiparantolan taloudenhoitajana toimiva herra Arvo Perttilä. Herra P. on ansioitunut monella tavalla. Toiminut m.m. punaisten aikana junan lähettäjänä Turussa. Yrittänyt paeta punaisten mukana ihannevaltion pääkaupunkiin. Leningradiin, mutta tämä suurten toiveitten matka keskeytyi, valkoisen talonpoikaisarmeijan väliin tulon takia Tienhaaran asemalla lähellä Viipuria, päästen hän täältä kuitenkin onnellisesti pakenemaan ja näin välttyen ansaitulta rangaistukselta. Jonkun ajan kuluttua hän astui suorittamaan asevelvollisuuttaan T. R:n Viipuriin, toimien esikunnassa kirjurina. Tuli valantekoaika toisten asevelvollisten ohella hänellekin. Nyt tapahtui ihme! Herra P. ei voinutkaan tehdä isänmaallensa valaa, uskonnollisten syiden perusteella. Mutta onni suosii aina joitakin. Herra P:n asevelvollisuusaika loppui ja hän jäi R. T. R:n erään patteriston taloudenhoitajaksi. Sattui kumminkin niin, että samassa rykmentissä palveli eräs jääkäri, joka tiesi herra P:n edesottamisista Turusta aina Tienhaaraan saakka. Jääkäri ei voinut vaikenemalla katsella herra P:n toimintaa. — — — Ja jonkun ajan kuluttua herra P. erosi armeijan palveluksesta. Armeijan keuhkotautiparantolan valmistauduttua Patrulle, haki herra P. ja pääsi k.o. parantolan taloudenhoitajaksi, jossa hän tälläkin kertaa tekee kiusaa, elää ja hallitsee. Panen muutamia esimerkkejä hänen toiminnastaan siellä. Oli talonpoikaismarssin päivä, jolloin Suomen kansa tahtoi näyttää maailmalle, että se pystyy poistamaan kommunistien kirouksen pois isäinsä maasta. Sinä päivänä olivat parantolan lähellä pienimmätkin töllit vetäneet siniristilipun korkealle salkonsa päähän. Mutta sitä ei tehnyt Patrun parantola. Parantolan konemestarin kysyessä herra P:ltä, miksi ei ole liputettu, vastasi hän: "En ole tietänyt, että tänään piti liputtaa, kun siitä ei ole mainittu lehdissä". Ennen kaikkea parantolaan, jos minne, tulee useammanlaisia päivälehtiä, joten sielläkin pysytään ajan tasalla. Erikoista painostusta herra P. tuntee kantaaliupseereita kohtaan, joita etupäässä parantolassa on potilaana, koettaen heille tehdä kaikkea mahdollista kiusaa. Ja syystä kylläkin, sillä useimmathan heistä ovat olleet häntä vastassa v. 1918. Kuvaavana seikkana herra P:n kannanilmaisusta voin sanoa hänen omat sanansa: **"Jos Suomi olisi Venäjän yhteydessä, ei Suomella olisi mitään pulaa, sillä Suomi ei kykene itse itseään hallitsemaan".** Herra P:n mielestä tuntuisi silloin meillä olevan "kreivin ajat". Mutta, ikävä kyllä, nuorempikin polvi muistaa vielä sen ihanan ajan, kuten herra P:n sanoista käy ilmi. Hän ihailee erikoisesti ryssiä ja ryssäläisyyttä, ja sen hän koettaa sovelluttaa töihinsä ja toimiinsakin. Esim. Halilan keuhkotautiparantolan taloudenhoitaja ostaa parantolaan tarvittavan lihan Viipurissa toimivalta lihaliikkeeltä Karjakeskukselta, mutta herra P. ostaa Patrun sotilaskeuhkotautiparantolaan tarvittavan lihan Viipurissa toimivalta kauppias Morosoff'in lihaliikkeeltä, vaikka saakin maksaa enemmän kuin Halilan parantolan taloudenhoitaja maksaa Karjakeskukselle. Herra P:hän on innokas ryssäin ystävä ja Morosoff'in liike on venäläinen. Ja lisäksi herra P. kai ajattelee, että saman tekevähän se on, valtiohan se on, joka maksaa vähän enemmänkin venäläiselle liikkeelle, kuin suomalaiselle liikkeelle. Kauniisti tehty valtion virkamieheltä. Sitten parantola tarvitsee kesän aikana noin 5 à 8 kk. aikana puutarhuria. Tähänkin toimeen herra P:n on onnistunut löytämään mieleisensä erään Venäjällä syntyneen, ja huhupuheitten mukaan Suomessa santarmina toimineen, miehen, jolle potilaatkin huutelevat "Kerenski — santarmi". Joten puheissa kai on peräänkin? Palkkaa valtion puolesta maksetaan tälle herralle Smk. 600:— kk. Mutta oman puheensa mukaan hän saa n.s. pimeätä rahaa Smk. 200:— kk. lisäpalkkiona. Joten hänen palkkansa on Smk. 800:— kk. Mistä varoista herra P. maksaa n.s. pimeätä rahaa, olisi mielenkiintoista tietää, samoinkuin tutustua lähemmin herra P:n edesottamisiin ja tilikirjoihin ja myöskin hänen ja puutarhurin menneisyyteenkin. Toivottavasti hänen esimiehensä sen tekevätkin piakkoin, kaiken ylläolevan perusteella.

S. K.

UUTISIA

Hilli oli sotkeutunut pahasti punaisten hommiin v. 1918.

Turun ja Porin läänin maaherra on peruuttanut entiselle apulaisnimismiehelle Kaarlo Brynolf Hillille ylimääräisen lääninrikosetsivän toimeen annetun määräyksen.

Tutkimuksissa on käynyt selväksi, että Hilli oli kapinan alettua Pietarissa 1918 sekautunut niin pahasti punaisten asioihin, että hänet kurinpitotuomioistuin seuraavana kesänä erotti toimestaan rautatiellä. Hän oli myöskin jättänyt armahdusanomuksen tasavallan presidentille, joka olikin hänet armahtanut. Tällaiset seikat hän oli salannut hakiessaan maaherralta virkaansa, vaikka ne olisivat olleet omansa vaikuttamaan siten, että häntä ei olisi valittu. Tämän vuoksi Hilli nyt saikin eronsa.

*

Ent. punakaartilainen nimismiehenä.

"Rintamamiehen" saaman tiedon mukaan toimii Viipurin läänissä Taipalsaaren nimismiehenä Armas Jäppinen niminen ent. rautatieläinen, jonka osallisuus kapinaan tuli aikoinaan todistetuksi.

Lokakuun 18 päivänä 1918 antoi Suomen valtion rautateiden kurinpitotuomioistuin päätöksen 1 piirin piirihallituksessa silloin palvelleen vahtimestari Armas Jäppisen asiassa. Asiassa oli toimitettu tutkimus ja päätös perustui siinä syntyneisiin pöytäkirjoihin ja kuului päätös seuraavasti:

"Kurinpitotuomioistuin on tutkinut asian ja katsoo selvitetyksi, että Armas Jäppinen äskeisen kapinan aikana on antanut sitoumuksen noudattaa n.k. rautatieneuvoston määräyksiä ja neuvoston määräyksen perusteella toiminut piirireviisorina ja kasöörinä valtion rautateiden ensimäisessä piirissä, nauttien näistä toimista lisäpalkkaa, on liittynyt rautatien punakaartiin, on ollut häätämässä virkamiehiä asunnoista sekä Valkeasaaren—Pietarin rataosan jouduttua Venäjän valtion haltuun jäänyt palvelemaan vierasta valtaa, minkä vuoksi Kurinpitotuomioistuin, nojaten valtion rautateiden hallinnosta toukok. 7 p:nä 1903 annetun asetuksen 24 kohtaan ja kurinpitotuomioistuimesta heinäk. 19 päivänä 1918 annettuun asetukseen, hakitsee oikeaksi tuomita Armas Jäppisen virkavirheestä ja virkavelvollisuuden sopimattomasta käytöksestä eroitettavaksi toimestaan valtion rautateiltä".

*

Kommunistit saaneet tarpeekseen "ihannemaasta".

Uudenvuoden ja loppiaisen tienoilla on Suojärvellä Ignolan kylän kohdalla tullut rajan takaa Neuvostovenäjältä Suomen puolelle eri ryhmissä jälleen kaikkiaan 22 miestä, jotka viime kesän aikana ovat menneet salateitse Venäjälle. Miehet on toimitettu rajalle Venäjän rajaviranomaisten toimesta ja suomalaiset rajavartiot ovat ottaneet heidät huostaansa, Suojärven nimismiehen alustavasti miehiä kuulusteltua on heidät passitettu Sortavalaan sikäläisen etsivän keskuspoliisin huostaan, joka toimittaa varsinaiset kuulustelut. Miehet ovat kertoneet, että useimmat heistä joutuivat pidätetyiksi heti Venäjälle päästyään. Pidätettyjä oli sitten kuljetettu eri vankiloissa, toisia aina Pietarissa asti, kunnes heidät nyt oli tuotu rajalle ja passitettu Suomeen.

Niinkuin aikoinaan on kerrottu, saapui Suojärven kohdalta rajan takaa jo viime vuoden loppupuoliskolla lukuisia eri joukkoja suomalaisia kommunisteja, jotka olivat kesän aikana siirtyneet Venäjälle. Muutama päivä sitten palauttivat venäläiset Pielisjärven, Kivivaaran kohdalla neljä viime joulukuussa rajan yli siirtynyttä kommunistia suomalaisille rajavartioviranomaisille. Neuvostoviranomaiset olivat nämäkin miehet pidättäneet ja toimittaneet takaisin rajalle.

*

Kommunistit levittäneet vaalijulistuksiaan.

J y v ä s k y l ä s sä tavattu ennen vaaleja 4 julistusta, maalaiskunnassa kymmenkunta.

Julistusten sanamuoto oli seuraava:

"Työläiset!

Tk:n 15—16 p:nä tapahtuvissa sätkyäijän (presidentin) vaaleissa kirjoittakaa vaalilippuunne S.K.P.

Eläköön Työläisten ja Talonpoikien liitto!

Eläköön Neuvosto-Suomi!

Eläköön S.K.P.

S.K.N.L:n J:kylän "Paki" ja "Myyrät".

Helsingissä ovat kommunistit levitelleet samantapaisia julistuksia:

Työläiset. Vallankumoukselliseen mielenosoitukseen presidenttivaalessa.

Työväenluokan vihollisia ovat: Tanner, sosialifascisti, facismin palveleva apuri, työväen yhteisien omaisuuksien rosvo.

Ståhlberg: kiero juonittelija, (laillisen) fascismin edustaja.

Kallio: fascisti ja fascismin renki, köyhän talonpoikaiston elämän kurjistaja.

Svindhuvud — Sianpää: työväenluokan teurastaja, fascismin nöyrä käskyläinen, sodan valmistaja Neuvostoliittoa vastaan. Yhdentekevää, kuka näistä on presidenttinä, suurpääoman näkyvänä piiskan vinguttajana työväenluokkaa vastaan. Työväen luokkatoveri! Käy fascismivastaiseen rintamaan!

Ilmaise se merkitsemällä vaalilippuusi O. V. Kuusisen nimi. Hän on vallankumouksellisen työväenluokan edustaja. Tai kirjaimet S.K.P.

Fascistidiktatuuria vastaan — proletaarisen vallankumouksen puolesta!

S.K.P:n H:gin Kaupunkikomitea.

*

Kommunistien iskulauseita rukoushuoneen seinissä.

Kommunistit ovat taas antaneet itsestään elonmerkkejä Oulussa. He ovat Tuiran rukoushuoneen ikkunoihin ja ovelle kiinnittäneet paperille tekstatuita iskulauseitaan. Niissä oli m.m. "E l ä k ö ö n N e u v o s t o t a s a v a l t a", "A l a s k i r k ko" ja "U s k o n t o o n o p i u m i a k a n s a l l e".

*

Autolasti kiihoituskirjallisuutta.

Työn Äänen kirjapainon huoneustosta on löydetty yksi autolastillinen Venäjällä painettua kirjallisuutta, jotka ovat maassamme kiellettyjä.

*

Sos.-demoilla kommunistien menettelytavat.

Vaalipetoksia on tapahtunut Pyhäselällä, jossa vaalilautakunnan sos.-dem. puheenjohtaja on esiintynyt vaalilippujen väärentäjänä. Syyllinen on pidätetty ja uusia vaaleja anotaan.

Myöskin Hyvinkään kunnallisvaaleissa kerrotaan tapahtuneen petollisuutta, jonka vuoksi on tehty valitus ja pyydetään uusia vaaleja.

*

"Totuuden Torvi" on vapautettu Helsingin raastuvanoikeuden päätöksellä takavarikosta. Oikeus katsoi, että siinä olleet lausunnot, jotka koskevat pääministeri Svinhufvudia ja sisäministeri Kuokkasta, eivät ole rikollisia.

E. K.

on saatava puhumaan.

Viime vuoden kuluessa on paljastunut monia tapauksia, jolloin on havaittu, että valtiollisen poliisin kirjoissa oleva henkilö on saanut joko kunnan tai valtion luottamustoimen. Kunnankirjureja, kansakoulunopettajia, kunnanvaltuuston puheenjohtajia, hovioikeuden auskultantteja j.n.e. on E. K:n kirjoissa olevia henkilöitä. Kunnat, vieläpä valtio ottaa tai valitsee virkoihinsa henkilöitä, joitten valtiollinen luotettavaisuus on joko kaiken arvostelun alapuolella tai epävarma. Mistä näitten valtiollisesta luotettavaisuudesta saa selville, jos E.K. vaikenee? Jotkut yksityiset ovat koettaneet saada selville E.K:n käsitystä siinä onnistumatta. Koeteltu kansalaiskuntohan merkitsee myös sitä, mitä E.K. jostain henkilöstä tietää. Vai onko se parempi, että esim. kansakoulunopettajat tai muut virkamiehet saavat ensin rauhassa vaikuttaa ja kylvää kommunismin siemeniä ympäristöön, joka muutaman ajan kuluttua muuttuu aivan valtiovallan vastaiseksi? Näin on jo monessa paikassa tapahtunut. Säädettäköön, ettei valtion eikä kunnan toimeen saa valita eikä nimittää ketään, ellei ole hankittu E.K:n lausuntoa sanotun henkilön valtiollisesta luotettavaisuudesta tai yleensä valtiollisesta ja isänmaallisesta kannasta.

Opettaja.

Kysymys

Vankeinhoitohallitukselle:

Miksi eivät lapualais-vangit saa tutkintovankeina ollessaan käyttää muita lääkäreitä kuin vankilanlääkäriä? Kommunisteilla on tämä oikeus ja saavat he autokyydeillä ajella haluamiensa lääkäreiden luona. Ehkä vankeinhoitohallituksen herra ylijohtaja selittää tämän puolueellisen kohtelun, sillä kansa odottaa vastaustanne.

Joko vankeinhoitohallitus on ryhtynyt toimenpiteisiin, että vangit saisivat luettavakseen Ajan Sana, Hakkapeliitta ja Aktivisti-nimisiä lehtiä, joita ei tähän saakka ole vankiloissa saanut lukea? Työläisnuoriso, Työväen Urheilulehti ja S. Sosialidemokraatti ovat olleet luvallisia isänmaallisten lehtien asemasta. Tähänkin kysymykseen olisi aika jo saada vastaus.

Eläköön vallankumous

oli merkitty niihin punaisiin lippuihin, joita muutama päivä presidentin valitsijamiesvaalien jälkeen oli nostettu Lahden kaupungissa työväentalon y.m. rakennusten katoille.

Helsingissä painoi kommunisti samana päivänä puukon poliisin rintaan.

Ympäri maata on kirkkojen seiniin maalattu kommunistien iskulauseita.

Kommunismi on maasta hävitetty, julistavat ståhlbergilaiset.

Valvokaa kansalaiset!

Kahdenlaisia terveisiä.

Herra V. Kosola.
Lapua.

Me allekirjoittaneet, työmiehet haluamme julkilausua teille ja koko Lapuan Liikkeelle parhaimmat kiitoksemme siitä koko kansakuntaamme kohdistuneesta suurmerkitykselliseestä työstänne, jonka olette Te kunnon kansalaisena toimeenpanneet kommunistien kukistamisessa.

Se työ on aikojen kuluessa saava suurta kunnioitusta niiden kansalaispiirien taholta, jotka eivät ihaile ryssän komentoa tässä maassa.

Vaikka näin vähän aikaa on vasta kulunut siitä, kun Lapuan Liike syntyi, on sillä jo nyt näkyviä tuloksia, esim. työmailla ei uskalla kommunistit enää rähjätä, niinkuin ennen — sekin on juuri Lapuan Liikkeen ansioksi luettava.

Me, jotka emme halua palvella kätyreitä, olemme joutuneet kommunistien vihoihin, siitä syystä on moni joutunut pois lähtemään työmaaltaan ja niitä on sangen suuri joukko työläisissäkin, jotka eivät alistu ryssien komennettavaksi.

On sangen hauskaa, että muutamat joutuivat menemään sinne ihannevaltakuntaan reippaitten lapualaisten toimesta; — saavat nähdä sen kurjuuden, jota ovat hakeneetkin. Eläköön Lapuan Liike kautta aikojen. Pojat isänmaan — rohkeutta ja sitkeyttä edelleenkin vaikeuksienkin edessä. Vaikka sitä joka äijänkääkkänä vastustaisikin. Helsingissä. Alla joukko nimiä.

K Herra V. Kosola, Lapuan liike.
Lapua.

Me allekirjoittaneet, tervehdimme Teitä kaikesta siitä isänmaallisesta työstä, joka on levinnyt sieltä ((Pohjanmaalta) kulo-valkeana myös tänne pääkaupunkiin ja yli koko Suomenmaan. Me emme voi sanoin palkita sitä kunniakasta, jaloa, järkähtämätöntä joukkotoimintaa, josta Te hra V. Kosola, olette saaneet kestää paljon tänä kriitillisenä ajankohtana, jolloin kaikenlaiset kommunisti- y.m. virtaukset vyöryävät yli koko Suomen maan ja liiketänne vastaan. Yhdymme Teihin siinä vahvassa isänmaallisessa uskossa, että se kommunismin yli kymmenen vuotinen myyräntyö on saatava kertakaikkiaan loppumaan hinnalla millä tahansa, Me olemme vakuutetut, että kun me yhtenä miehenä astumme tätä tuhoa vastaan, niin me myös viemme nämä toivomuksemme varmasti perille.

Me Helsingin vuokra-autoilijat isänmaallisina olemme kärsineet työmaaterrorista keskuudessamme, joista olemme ilmoituksellisesti kääntyneet E.K.P:n puoleen, vaan apua ei ole tullut, vaan yhä yltynyt, joten luotamme Teihin asian järjestelyssä varmimpia ja tehokkaimpia teitä myöten, tämän lopettamiseksi kaikissa muodoissa, jossa tulemme tukemaan Teitä.

Siis ottakaa meidän vilpitön ja luottamuksellinen, vakaumuksellinen tervehdyksemme vastaan:

Helsingissä.

Kunnioituksella:
Isänmaalliset autoilijat.

Alla joukko nimiä.

*

Työläisten surmaaja V. KOSOLA.

Kuule sinä Kosola, jos sinä perkeleen roisto et lopeta tuota Lapualaisliikettäs, niin sinut viedään Venäjälle tai ammutaan. Sinä olet koko ikäsi työläisiä muokannut, mutta nyt siitä tulee vihdoinkin loppu. Olet eri saatana. Venäjältä löydät itsesi vielä tämän vuoden aikana.

Lapuan Hallituksen Johtaja
VIHTORI KOSOLA.

Teette tällä hetkellä viisaammin, jos mitä pikimmin pakkaatte kapsäkkinne ja etsitte turvaa maan rajojen ulkopuolelta, muuten voitte tulla päätä lyhemmäksi. Tehkää se pian, ettei meidän tarvitse tahria käsiämme. Jos henkenne on Teille kallis!

Saman varoituksen olemme antaneet Helsingin hallituksen päämiehelle, Svinhufvudille.

Helsingissä.

AKTIVISTI

TOIMITUS:

Vihtori Kosola (päätoimittaja). Yrjö Nikula (vastaava ja taloudenhoitaja). Vilho Viita (toimitussihteeri). Kosti Eerolainen (toimittaja).

TOIMITUSKUNTA:

K. R. Kares. Iivari Koivisto. Vihtori Herttua. Kustaa Lahdensuo. Antti Isotalo. Paavo Osola. Heikki Jokilahti. Juho Ekola. O. A. Hokkanen. Juho Tala. R. von Essen. Hille Sipilä. Arvo Sihto. Martti Rantanen. K. Varpula. V. Särkijärvi. Viljo Knaapi. Arvo Lindh. Onni Porkka. Matti Similä. Heikki Alamäyry. Lauri Haikola.

Kokkola 1931. Sanomalehti Oy. Kokkolan kirjapaino.